

— И ето сега азъ трѣбва да те убия . . . Заповѣди има, стари другарьо, да те убия съ собствената си ржка; ти не трѣбвало, казватъ, по-вече на тоя свѣтъ да живѣешъ.

Старецътъ вдигна пушката и се прицѣли въ животното, въ гърдитѣ, подъ лѣвата лапа. Мечката разбра. Жалостенъ и отчаянъ ревъ се изтръгна отъ нейнитѣ уста. Тя се изправи и вдигна прѣднитѣ си крака, сѣкашъ искаше да закрие очитѣ си, за да не гледа оржжието. Плачъ ечна между циганитѣ; много отъ зрителитѣ плачеха. Старецътъ съ ридание хвърли пушката на земята и безсилно падна върху нея. Синътъ се затече да го изправя, а внукътъ взе пушката.

— Азъ трѣбва да довърша, — викна той съ дивъ гласъ и блѣстящи очи. — По-скоро да се свърши!

И, като дотърча до мечката, той допрѣ пушката до ухото ѝ и гръмна. Животното се повали на земята. По цѣлия катунъ загърмѣха пушки, заглушавани отъ отчаянитѣ писъци на жени и дѣца. Тихъ вѣтъръ отнесе дима къмъ рѣката . . .

Прѣведе: *Ранъ-Босилекъ*.

